

3. neděle velikonoční rok A (2026)

1. čtení – Sk 2,14.22-28

Nebylo možné, aby zůstal v moci smrti.

Čtení ze Skutků apoštolů.

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti (apoštolů) a slavnostně promluvil: „Židé a všichni jeruzalémští obyvatelé - pozorně vyslechněte mou řeč! Bůh vám dal svědectví o Ježiši Nazaretském mocnými činy, divy a znameními, které, jak víte, konal Bůh skrze něho mezi vámi. A on byl vydán, jak to Bůh předem rozhodl a předpověděl, a vy jste ho rukama bezbožníků přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil, zbavil bolestí smrti, protože nebylo možné, aby zůstal v její moci. David přece o něm říká: `Mám Pána před očima stále, je mi po pravici, abych se neviklal. Proto se raduje mé srdce a můj jazyk jásá. Ano i mé tělo odpočine v naději, neboť nevydáš mě podsvětí napospas, nedopustíš, aby tvůj Svatý podlehl porušení. Oznámils mi cesty života, naplníš mě blahem před svou tváří.' „

Mezizpěv – Žl 16,1-2a+5.7-8.9-10.11

Ukaž mi, Pane, cestu k životu.

Nebo: *Aleluja.*

Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.

Pravím Hospodinu: „Ty jsi můj Pán.“

Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem i mou číší,
ty mně zachováš můj úděl.

Velebím Hospodina, že mi byl rádcem,
k tomu mě i za noci vybízí mé nitro.

Hospodina mám neustále na zřeteli,
nezakolísám, když je mi po pravici.

Proto se raduje mé srdce, má duše plesá,
i mé tělo bydlí v bezpečí,
neboť nezanecháš mou duši v podsvětí,
nedopustíš, aby tvůj svatý spatřil porušení.

Ukážeš mi cestu k životu,
u tebe je hojná radost,
po tvé pravici je věčná slast.

2. čtení – 1 Petr 1,17-21

Byli jste vykoupeni drahou krví Krista, neposkvrněného beránka.

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Když říkáte Otec tomu, který soudí nestranně každého podle jeho činů, žijte v bázni po dobu svého vyhnanství. Víte přece, že jste ze svého prázdného způsobu života, jak jste ho zdědili po předcích, byli vykoupeni ne snad nějakými (věcmi) pomíjejícími, stříbrem nebo zlatem, nýbrž drahou krví Krista jako bezúhonného a neposkvrněného beránka. On byl ovšem k tomu vyhlédnut už před stvořením světa, ale pro vás se objevil (ted') na konci časů. Skrze něho jste uvěřili v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a oslavil, takže když věříte, můžete zároveň v Boha i doufat.

Zpěv před evangeliem – srov. Lk 24,32

Aleluja. Pane Ježíši, odhal nám smysl Písma, učin, ať naše srdce hoří, když k nám mluvíš. Aleluja.

Evangelium – Lk 24,13-35

Poznali Ježíše při lámání chleba.

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ještě ten den (první po sobotě) se ubírali dva z učedníků do vesnice zvané Emauzy, která je vzdálena od Jeruzaléma šedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se stalo. Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim. Ale jako by jim cosi zadržovalo oči, takže ho nepoznali. Zeptal se jich: „O čem to cestou spolu rozmlouváte?“ Zastavili se celí smutní. Jeden z nich - jmenoval se Kleofáš - mu odpověděl: „Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo!“ Zeptal se jich: „A co se stalo?“ Odpověděli mu: „Jak Ježíše z Nazareta, který byl prorok, mocný činem i slovem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a přední mužové odsoudili k smrti a ukřižovali. My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele. A k tomu všemu je to dnes třetí den, co se to stalo. Některé naše ženy nás sice rozrušily: Byly časně ráno u hrobu, nenalezly jeho tělo, přišly a tvrdily, že měly i vidění andělů a ti prý říkali, že on žije. Někteří z našich lidí odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy říkaly, jeho však neviděli.“ A on jim řekl: „Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy?“ Potom začal od Mojžíše, (probral dále) všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech (částech) Písma na

něj vztahuje. Tak došli k vesnici, kam měli namířeno, a on dělal, jako by chtěl jít dál. Ale oni na něho naléhali: „Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachýlil.“ Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. (Vtom) se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel. Tu si mezi sebou řekli: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“ Ještě tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli pohromadě jedenáct (apoštolů) i jejich druhy. Ti řekli: „Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi.“ Oni sami pak vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při lámání chleba.

Homilie

To vyprávění o učednících jdoucích do Emauz je vyprávěním o cestě, na kterou Bůh člověka nepozval.

Bratři a sestry, člověk se většinou domnívá, že ve svém životě jde tak nějak správně. Málokdo je přesvědčený o tom, že jde úplně špatně. Většinou si myslíme, že ta základní linie našeho života je dobrá. A přesto při pohledu zpátky víme, že ne všechny naše cesty byly správné a že někdy jsme to poznali až s velkým odstupem. Čím to je, že člověk někdy tak těžko poznává, že sešel z cesty a uvědomí si to, až si třeba natluče nos?

Na to nám odpovídá právě dnešní evangelium: Ti dva učedníci, kteří měli Pána Ježíše tak rádi a kteří po něm tak toužili, paradoxně vyrazili z Jeruzaléma právě v den, kdy tam Ježíš vstal z mrtvých. V Jeruzalémě bylo všechno vzhůru nohama, Krista ukřižovali, dokonce se pak začalo mluvit o tom, že je prázdný hrob. Ale oni nezaklekli, oni se neptali v modlitbě, jestli do těch Emauz mají jít nebo nemají. Prostě šli. Něco je vyhnalo. Obrázek cesty, na kterou Bůh člověka nepozval.

A tak je to někdy i s námi: Je to jako když člověk jede autem a teď si není tak úplně jistý, jestli jede dobře, ale ten člověk většinou nezastaví, nepodívá se do mapy, prostě šlápne na plyn a jede – však někde vyjedu. A často vyjede právě tam, kde vyjet vůbec nechtěl. A tak to může být i v životě: Je hodně cest, na které Bůh člověka nezve a na které se člověk neptá a na které člověk ve své svobodě vyrazí, ale když to potom podtrhne a sečte, tak spláče nad výdělkem. Přece: „Já vím!“

Naštěstí člověk stárne, a když se tak trošku života ptá a učí se s Bohem žít, tak s těmi přibývajícimi léty ví čím dál víc, že toho ví míň a míň a že musí pokorně prosit Boha, aby mu ukazoval, co je správné, protože mnohé věci se jako dobro jen tváří. Učit se poslušnosti: být tam, kde mě Bůh zve a kde mě chce mít.

Tak to je jedna věc. Potom druhá věc: Ti učedníci spolu mluví o všem, co se událo. To je moc dobře, když člověk má někoho, u koho se může vypovídat. Ale někdy ta lidská útěcha nestačí.

Třetí věc: K těm učedníkům se připojuje Ježíš. Ježíš jde s námi i po těch bludných cestách. To je velké povzbuzení pro rodiče, jejichž děti bloudí. Ježíš je s nimi. Pořád mají naději.

Čtvrtá věc: Ježíš se jich ptá: „O čem to cestou rozmlouváte?“ On to věděl, on se jich nemusel ptát. Ale oni to potřebovali ze sebe dostat! To je jako když se kněz zeptá: „Jak se máte?“ A ten člověk řekne: „Ale jo, jde to!“ A všichni vědí, že to nejde, vědí, jak je nespokojený, jak se trápí, jak si neví rady sám se sebou, jak neví, jak dál. Tak to je otázka, jestli nenakládáme s Bohem podobně. Ten hnus je třeba vymačkat, ty bolavé věci je důležité vyslovit před Bohem: „Bože, co mě trápí, co mě od tebe odhání, z čeho jsem smutný.“

A Ježíš vnáší světlo. To je moudrost spousty starých lidí: něco se stane v rodině a babička vezme růženec. Potřebuje se zorientovat. To, že si vyhrneme rukávy a začneme kolem sebe máchat rukama, to ještě nemusí být dobře. Daleko důležitější může být zorientovat se, neztratit hlavu, poznat, co v té chvíli mám dělat. A to nejlépe člověk pozná v modlitbě.

Takže ano: mohou být cesty, na které Bůh člověka nezve, a proto se na nich člověk trápí. Ježíš je s člověkem i na těch jeho bludných cestách. Je dobře zastavit se, vypovídat se před Ježíšem, nechat vyplavit všechno to bolavé a nechat Ježíše promluvit do našeho života.

A možná právě teď je ta chvíle. Ne až zítra, ne někdy jindy. Teď. V tichu svého srdce se můžeme zastavit na své vlastní cestě. Položit si otázku: Pane, jdu tam, kam mě zveš? Nebo jdu jen proto, že mě něco žene?

A říct mu úplně prostě: „Pane Ježíši, pojď se mnou. Otevři mi oči. Ukaž mi cestu.“

Můžeme to udělat i teď...